

pro tuto dodávku na úvěr zboží v ceně 20.000 Kč a že, ač bylo zvykem, požadovati hotové placení předem, dodal do Ameriky na úvěr zboží v ceně 67.000 Kč bez nejmenšího zajištění. V tom nelze shledávati jen menší obchodní zkušenost obžalovaného, jak se domnívá nalézací soud, nýbrž odvážný obchod, který naprosto neodpovídal jeho majetkovým poměrům, když, jak sám doznal, neměl na to peněz a byl nucen objednat zboží pro uskutečnění tohoto obchodu na úvěr za 20.000 Kč, nehledíc ani k tomu, že šlo o dodání zboží do Ameriky, takže bylo vymáhání dlužné pohledávky nesnadné a stížené.

Čís. 2002.

Pojmu »rouhání se Bohu« ve smyslu §u 122 a) tr. zák. odpovídá každé jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha, neb odpírá mu způsobem opovržlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost.

(Rozh. ze dne 29. května 1925, Zm II 115/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. listopadu 1924, jímž byl obžalovaný uznán vinným pouze přečinem podle §u 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost je odůvodněna již, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., vytýká rozsudku vnitřní rozpor, pokud se týče nejasnost. Dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku soud nemohl nabýti přesvědčení, že obžalovaný měl zlý úmysl, rouhati se svým výrokem: »Kristus byl největší štváč na světě, který naštvál na sebe Židy, kteří jej ukřižovali«, Bohu, nýbrž že jen způsobem nejnepřijatelným a urážlivým opovážil se kritizovati činnost Ježíše Krista jako člověka, neboť dle učení církví křesťanských byl Ježíš Bohem-člověkem. Dle konečného závěru rozsudkového posmíval se obžalovaný svým výrokem učení církve římsko-katolické, jelikož je známo, že Ježíš Kristus byl právě vzorem lásky k bližnímu a hlásal naopak vždy poslušnost k zákonům a právu tak, že tím, že obžalovaný prohlašoval Ježíše za pravý opak, urazil hrubě učení církve římsko-katolické o Ježíši Kristu. Pojmu »rouhání se Bohu« odpovídá každé jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha, neb odpírá mu způsobem opovržlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost (viz Finger str. 713).

Že Ježíš Kristus je Bohem a že jím byl zejména i v době, kdy pod vnější podobou člověka dlel a činným byl na zemi, uznává rozsudek výslovně, právě v důvodech, že dle učení církví křesťanských byl Ježíš Bohem-člověkem. Již onen rozsudkový závěr, dle něhož obžalovaný svým

výrokem opovážil se způsobem nejasným a urážlivým kritisovati činnost Ježíše Krista jako člověka, nedá se tudíž uvésti v soulad s předchozím závěrem rozsudkovým, dle něhož soud nemohl nabýti přesvědčení, že obžalovaný měl úmysl, Bohu se rouhati. Ve zvýšené míře je tomu tak, pokud jde o shora uvedený konečný závěr rozsudkový. Posmíval-li se dle něho obžalovaný svým výrokem učení církve římskokatolické o Ježíši Kristu a urazil-li učení to hrubě, byl by logicky myslitelným jediný důsledek, že totiž výrok obžalovaného směřoval jako posmívání se a hrubá urážka zároveň také proti samotnému předmětu tohoto učení, tudíž proti božské bytosti Ježíše Krista, a tedy proti Bohu. Vylučuje před tím úmysl obžalovaného, Bohu se rouhati, ocitá se rozsudek v nanejvýš závažném rozporu s oním svým vlastním konečným závěrem a stává se nejasným v příčině skutečnosti rozhodné, totiž co se týče úmyslu, kterým veden byl obžalovaný, pronášeje závadný výrok.

Čís. 2003.

Zrušovací soud může zkoumati, zakládá-li vzetí svědka do přísahy zmatek (§ 170 čís. 5, § 344 čís. 4 tr. ř.) jen, je-li s to porovnáním skutečností, soudem prvé stolice zjištěných, zjistiti, že soud jen následkem nesprávného právního hodnocení těchto skutečností přísahu vyloučil nebo nevyloučil.

Vadnost řízení ve smyslu §u 330 tr. ř., způsobená kusým, zákonu neodpovídajícím přečtením výsledku porady vrchním porotcem není zmatkem čís. 4 §u 344 tr. ř., byla-li bezprostředně po té následujícím přečtením otázek a výroku porotců zapisovatelem v přítomnosti všech porotců napravena.

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm I 216/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 21. února 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy úkladné podle §§ů 134, 135 čís. tr. zák., zločinem utržení na cti podle §u 209 tr. zák. a zločinem těžkého uškození na těle podle §u 152 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje ve více směrech zmatek §u 344 čís. 4 tr. ř. Jest však bezdůvodna. Zmatek ten spatřuje především v tom, že porotní soud vzal svědka Františka V-u do přísahy, jakkoli tento již prvním svědkem Ladislavem M-ou označen byl jako slabomyslný a i u soudu počínal si jako člověk značné slabomyslnosti. Dle §u 170 čís. 5 tr. ř. jest ovšem pod zmatečností zakázáno vzítí do přísahy svědky, jichž schopnost vnímati nebo se upamatovati je značně seslabena. Než že tomu tak bylo u svědka V-y, ze spisů naprosto nepochází na jevo. Dle protokolu o hlavním přelíčení udal svědek M. jen,